

— Обикновенно се бави до три и половина часътъ ; това му а правилото. Сега е два часътъ. Защо пита?

— Ти знаешъ дѣ му стојтъ жълтицитѣ, на ли?

— Знамъ. Защо?

— Сѣдни, да ти кажж защо.

Дяконътъ сѣднж и впери очи въ госта си.

— Трѣбва да внесемъ за пушкитѣ, утрѣ двѣста лири, непрѣмвнно. Тѣ сж необходими за организацията. Ако не истеглиме тие пушки отъ К. утрѣ, опасно е... Трѣба да се намѣржтъ. И азъ обѣщахъ на комитета, че ще ги доставж.

— Какво мислишъ? попита дяконътъ.

— Трѣбва да земемъ тия пари отъ отца Иеротея!

— Какъ, отъ него дж ги искаме?

— Азъ не казвамъ това, той нѣма да ги даде самъ.

-- Ами?

— Казахъ ти, да ги земемъ.

— Да ги откраднемъ, сирѣчь? извика дяконътъ.

— Да! Нему му не трѣбватъ пари, а на народното дѣло сж необходими. Трѣбва да ги земемъ — или откраднемъ, както щешъ го кажи.

— Какъ, Огняновъ, кражба?

— Да, кражба... свещенна.

Дяконътъ гледаше истрѣпналъ Огнянова. Това прѣдложение, което нагло противорѣчеше на честнитѣ му правила, го приведе въ изумление. То щѣше да го възмути, ако бѣше отъ другито. „Кражба свещенна!“ Той прѣвъ пжтъ въ живота си чу подобно нѣщо — и отъ най-честния човѣкъ! Тоя Огняновъ сега ставаше за него пб-загадочна личностъ, която го оплѣняваше и подчиняваше на волята си. Той и сега бѣше подъ удара на страшното му обаяние.

— Какво мислишъ, отче Викентие? попита строго Огняновъ.

— Ти ми съвѣтвашъ нѣщо невъзможно. Азъ не можж